XII. évfolyam. Csáktornya, 1895. deczember 29-én. 52. szám.

Szerkesztővel értekezni lehet mindennap 11 és 12 óra között. — A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény **Margitai József** szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischel „Pipp" könyvkereskedése. Ide küldendők az előfizetési díjak nyilttérek és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számittatnak.

MURAKÖZ

MAGYAR és HORVÁT NYELVEN MEGJELENŐ TÁRSADALMI, ISMERETTERJESZTŐ és SZÉPIRODALMI HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

A »Muraközi tiszti önsegélyző szövetkezet«, a »Csáktornyai takarékpénztár«, a »Muraközi takarékpénztár« sat. hivatalos közlönye.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 4 frt
Fél évre . . . . 2 frt
Negyed évre . . . 1 frt
Egyes szám 10 kr.

Hirdetések még elfogadtatnak: Budapesten: Goldberger A. V. és Eckstein B. hird. irod. Bécsben: Schalek H., Dukes M., Oppelik A., Danbe G. L. és társánál és Herrn. Brünben: Stern M.

Nyilttér petitsora 10 kr.

1896.

A fiatalságé a duzzadó erővel a boldog jövendő képe. Az öregségé a lemondás és emlékezés. És mert a fiatalságot áhitjuk, a közelgő uj év az élet határjelzője, a mely megállit s gondolkozásra készt. — És mert minden nap sietünk a végállomás felé a sejtelmes és sokakra borzalmas Nirvána karjaiba: az uj év rendszerint melanholikus gondolatokat is támaszt bennünk. Egy német poeta fejezte ezt ki szépen, a ki ezt mondja: »A melletted elfolyó vizből csak az a tied, a mit kimeritesz, a lefolyt évekből csak az, a mit felhasználtál. Az idő kincs, a mely minden éjjel kisebb lesz, s a mi naponta fogy, végre elfogy.«

És midőn az emberi természet e méla gondjait le nem tagadhatjuk, valami egyemesen hevitő erőt várunk, olyat, minőt Anteus nyert az anyaföldtől, mely a magyar nemzetet a biztatóan közelgő 1896 évre elfogja.

Hiszen jubileumos esztendeje következik a magyarnak. Nemzeti ünnep, melyen egész nemzeti önérzetének tanuskodnia kell mily képtelen és vad rágalom a Schulvereinnak vádja, mely a magyarok barbárságát hirdeti.

A biztatóan közelgő év azért is fontos reánk magyarokra, mert fényes nemzeti examenre készülünk, ezen a napon óhajtjuk igazolni, hogy az Alpár sikjáról elszármazott nép egy konsolidált nemzetet tudott alkotni, mely él és ezer éves alkotmánynyal bir.

Egy év lehet fontos az ember életében, a nemzet életében elvész s csak fontossága szerint emelkedik ki egyik — másik a távol szürke ködéből. Ám 1896 ragyogó éve a magyarnak, a melyben ünnepli első ezredévét az uj hazában s ünnepli őt ugy, hogy a benne indigenát látó európai nemzetek meg fogják hajtani előtte zászlóikat.

Áz 1896 először önbizalmunkat fokozza mely nélkül nemzeti lét nem képzelhető, másodszor a külföld előtt tanusitja, milyen a magyar nemzet.

Nem rezignacióval, nem közönnyel és fásultsággal, de nemzeti egyakarattal iparkodjunk ezt a jubiláris ünnepet fényessé tenni.

Hadd kerüljön az 1896. év ugy a nemzeti történelem lapjaira, midőn egy hazáját szerető erőteljes nép modern intézményeinek egész sorával bizonyitotta be, hogy méltó Európa konsolidált nemzeteinek egyikét megalkotni.

Ne adja azonban a magyar nemzetet egy ezredéven át fenntartó Gondviselés, hogy gyülölködő emberek és dőre álmodozók nemzeti fiaskónak tegyék ki azt, a mi nemzeti büszkeségnek készül.

Sok nemzeti veszedelmet átélt a magyar. A tatár hordák után egy hosszu rekonstrukció állitotta talpra, de talán nem mondunk tulzást, hogy a kulturának nemzeti ünnepét kompromitálni engedni, — egyenlő volna a régi nemzeti sorscsapásokkal.

1896-ban önts hát magyarok Istene erőteljes, nagy elhatározást a szivekbe!

Áraszd szét a fontos pillanat tudatát, irtsd ki a gyülölet és visszavonás rémeit. Legyen a magyarnak felemelő, eredményeiben korszakos jubiláris ünnepe ez év!

Színészet Csáktornyán.

Mult számunkban jelentettük, hogy Fekete Béla szintársulata fölütötte ideiglenes otthonját Csáktornyán. A lefolyt héten majd minden este játszottak, kezdetben lanyha, de utóbb nagyobb érdeklődés mellett.

A változatos műsor, az alig kifogásolható játék a kényesebb igényeket is kielégitheti, joggal számithatnak tehát a közönség nagyobb pártolására. Hiszszük, hogy megnyilatkozott rokonszenvét a közönség irányukban meg fogja őrizni a jövőben is, már csak azért is, mert ajkukon nem a német, de a magyar muzsa termékei szólalnak meg, ügyükkel szemben ezért tehát némi kötelezettségeink is vannak!

A mult hétről jelentésünk a következő: Deczember 21-én »Az uj honpolgár« került szinre, csekély látogatottság s ezért lanyhább előadás mellett.

Kissé nagyobb közönség gyült össze decz. 22-én a nagyteremben, hogy »A mél-

A „Muraköz" tárczája.

Karácsony az aszfalton.

Irta: Bánffy Zsigmond.

Sötét boruval száll az alkonyat,
Az ólomszürke ég csillagtalan,
A havas aszfalton a nyomokat,
Miket hagy egy-egy boldog, sok boldogtalan
Nyomorhoz, lakomához szálló lábs,
Elsöpri a szélnek süvöltő szárnya,
S az estnek árnya.
Mintha e gomolygó tömegre esni félne,
Álmos nehézséggel ott lebeg
Az ég alatt s a gázlámpák felett,
Miknek czikázó, rezgő fénye
Meg-megtörik a friss, fehér havon.

S e fergeteges bánatos napon,
Melyen a jobb kutyát ki sem eresztik,
Reggeltől délig s déltől késő estig,
Mig jobbra-balra tőle ömlik tarkán,
Az érzéketlen ember-áradat:
Egy kis fiu — a Laudon utcza sarkán,
A nagy esetlen hirdető-oszlop baljan,
Két görnyedő kőkaraitidnek alján,
Fénytől csillámos ablakok alatt —
A ragyogó Andrássy utnak elején
Alig mozdulva, megmarad helyén.
S vékonyka hangjával a zsivajba kiált:
„Gyufát vegyenek, — vegyenek gyufát!

A lámpák rávetik viaszfényü fényöket,
A mint a hideg köre omlott vézna válla,
Feje lecsüng a havas skatyujára.
Pillája mozdulatlan; alszik,
De keble pihegése hallszik,
Mind egyre lassubb csöndesebb,
Mindegyre ritkább, — egyre kevesebb...
Szederjes foltok a lecsukott szájon;
Megszünt az élet és — megszünt az álom.
Kicsiny kis keble nem piheg már...
Könnyezni nem tud többé ez a szempár...
Bús ajka elnémult... És utolsó neszét
Az elhaló szél nyögve hordja szét,
S a néma paloták közt sohajként fut át:
„Gyufát vegyenek, — vegyenek gyufát.

A karácsonyi mellékletről.

Hová nőtte ki magát az előfizetőknek nyujtott karácsonyi kedvezés: a nyomdabetük és papir pazarlásáig.

Mint számitó ember és mint vidéki skribler például magam is azon alternativa előtt állok, hogy — és ne mosolyogjanak, kérem — a ruhaszabást meg kell tanulnom. Már előttem tisztán áll a fővárosi minta után, hogy az őrült versenyben nekünk vidékieknek is ide-oda — horrendum diktu — divatmellékleteket kell adnunk. Megkezdette egy fővárosi lap a divatmellékleteket és csinálja már három, fogja csinálni több, mint a Pesti Napló egykori szerény karácsonyfája, melyet négy öt magyar szerző novellája tett ki; van most a Figaró illustré, melynek remek képeit hónapokkal előbb a legfényesebb kirakatokba teszik, majd körülhordozzák az országban, mint őseink a véres kardot.

Noblesse oblige: és a főváros után mi is futunk. Kisebb mértékben, de már a vidéki lapok is csinálják a karácsonyi irodalmi farsangot, ennek egyik extra-vagancziája, hogy egy — egyébként tiszteletreméltó kollegánk már a naptárral együtt egy genfi ébresztő órával kedveskedik előfizetőinek, a kedves!

Csodálatos tempó! — A mint a farsangon mindenki „muszáj mulatni" hangulatban van, ast hiszik velünk együtt a lapok, hogy valóságos durva megfeledkezés lenne kötelességünkről, ha — irodalmi melléklet nem volna. Mintha bizony karácsonykor minden istenfélő ember olvasna, és nem — kártyáznék és a mákos patkót fogyasztaná. Szerkesztő urak, ismerjünk be egy dolgot, hogy az emberiség éppen karácsony napján olvas legkevesebbet.

Csak azok olvasnak e napon, a kik irtak, a mivel e napon a mellékletek kiadós országa sok működvelő irót mozgósit, mégis olvasnak karácsonykor is. Tudni kell, hogy minden eszmeszülemények van egy lelkiismeretes olvasója: maga az iró.

Az őrült versenynek kivergődő, lelkemben zsongó hangja fáj nekem: a szellemnek mennyi kemény és kinzó munkája között halmozódik össze az a sok karácsonyi irodalmi termék a mellékletekre. Mennyi szellemi, tényesen csiszolt gyémánt vesz el a nagy bányamivelésben. A miről hétköznap talán hetekig beszéltek volna, az karácsonykor tökéletesen elvész. A betük sivatagává

tóságos csizmadiát« Rónaszéki Gusztávtól, lássák. Kitünő bohózatnak volt jelezve e darab; de nem is mondott nagyot a szinlap, midőn ezt hirdette, mert a közönség csakugyan jól mulatott. A félreértések nagy khaosza, a különböző helyzetek sokfélesége, a pompás humor, mely mondhatni az összes szerepekből kicsillant, jókedvet keltett a hallgatóságban, a szereplőknek meg őszinte elismerést juttatott. Kár, hogy csak mérsékelt számban volt jelen a közönség mert Fekete igazgató ezuttal sem tagadta meg magát; olyan helyre csizmadialegényt produkált, mely becsületére vált volna bármely igazi csizsliknek is. Méltó pendantja volt majsztromja, Mallér Mátyás (Szabolcsi), kinek maszkja s játéka oly pompás volt, hogy bizony megérdemelné, ha ti. igazi csizmadia volna, hogy az ipartestület elnökévé megválaszszák, akár Miskolczon is. Havasy (Váraljai) elemében volt, nemkülönben Timár is, ki Hidvégit adta. A gróf tiszttartója méltó személyesitőjére akadt Viharyban; kedélyesség, mimika, folyékonyság az előadásban, otthonosság a szinpadon egyaránt jellemzik alakitásait; ma sem hagyták cserben e jó tulajdonságai. Győry epizódszerepében, mint a gróf inasa szimpatikus mókáival sokszor keltett derültséget. A hölgyeknek a darabban korlátoltabb szerepkör jutott; föladatukat azonban igen jól oldották meg. Sághy Róza Erzsike szerepe naivitásában nagyon kedves volt; az igazgatóné szobalányát azzal a kellemmel s rutinnal adta, a melyet tőle már megszoktunk. Szabolcsiné (Jutka) is jól bele illett a játék keretébe.

Deczember 23-án »A három testőr« volt hirdetve Herczeg Ferecztől. Általánosan kedvelt jeles irónknak eme kitünő vigjátéka sem vonzott nagyobb közönséget. A kik azonban ott voltak, nem panaszkodhatnak, hogy unatkoztak volna, mert ugy a darab kitünő koncepciója, mint a színészek jó dispoziciója közreműködtek azon, hogy a jelenvoltak egy kellemes est emlékeivel távozzanak a szinteremből. Fekete Pollacsekje gyakran ragadtatta lelkes tapsra a közönséget. A jellemzés természetessége, az alakitás közvetlensége, mely az effa ta föllépéseivel ügyes jellemszinészszé kvalifikálja az igazgatót, ebben a szerepében is dicséretesen megnyilatkozott. Fő ösleges páthosztól ment minden mozdulata, min len egyes gesztusa. természetes hangsulyozás elárulták, hogy szerepének teljes ura; rá is szolgált az elismerésre s ha tetszésének nyilvánitásában a közönség nem fukarkodott, csak törlesztette vele tartozását, melylyel Feketének a nyujtott élvezetért adósa volt. Az est sikerében Timár osztozkodik. Igazi bonviván volt, ki oly természetes elegancziával, élethiven adta az élelmes riportert, menten minden affektálástól s mégis a szükséges élénkséggel, hogy szinte jól esett ügyes mozdulatait megtapsolni. Testi-lelki jó barátja Havasy (Flóris); intrikus riválisa, Vihary (Hortovay), nagy igyekezettel s szép sikerrel bontogatták a bog szálait, melyeket a főbb szereplők kezeikben tartottak. Nem valami rokonszenves, de hálás szerep jutott Sághy Rózának, ki Liza szerepében ügyes játékával ugyancsak elég dolgot adott a kezére pályázó pártivadászoknak. Meg kell még emlitenünk Szabolcsinét (Róza), Győryt (Bizi) s Szabolcsit (Kosinszky) is, kiknek szintén volt részök a siker előmozditásában.

Karácsony napján népszinművet mutatott be a társulat. Szigligeti darabja, »A szökött katona« nehéz darab; de a közreműködők a nehézségeket derekasan leküzdötték. A színészek jó hangulatban voltak, mert most történt először, hogy a szinház türhetőleg megtellett. Nagy Pista, énekes (Gergely) lépett föl ezuttal először. Nyugodt játékos kinek kellemes baritonja jó hatást keltett. Szabolcsiné, Korpádiné szerepében ügyesen forgolódott; Feketéné is mint gyámleánya, Julcsa, ez alkalommal adott első izben számot éneklő tehetségéről. Bár kurták voltak az énekrészletek, tiszta hangjával máris iskolázottságot árult el Völgyiné (Cammilla) drámai szerpében jó szinésznőnek bizonyult. Lajos szabó szerepében Fekete nyujtott élvezetes alakot. Mint Völgyi ezredes Szabolcsi; gróf Moti szerepében Timár; mint Génesy jegyző Havasy működtek a szokott rutinnal.

Decz. 26-án »A szegedi menyecskét« adták, Lukácsy jeles népszinművét. Ez előadás egyike volt a legjobbaknak, melyeket eddig Fekete társulatától láttunk. A szereplők között elsősorban Feketénét kell kiemelnünk a czimszerepben, ki ugy játék. mint ének tekintetében egyiránt jeles volt — Az éneket illetőleg méltó partnerje volt Nagy Pista, kinek azonban valamivel több szinpadi élénkséget ajánlunk. Az est sikerét, mely külsőleg számos kihivásban s élénk tapsolásban nyilvánult, ügyes játékukkal nagyban emelték Völgyiné (Pókné), Szabolcsi (Kuruczcsavargó) s végül Vihary (Molnár). — Az összhangzatos és pontos előadás, a helyes jelenetezés Vihary rendezői buzgóságát és ügyességét dicséri. A ház ez egyszer zsufolt volt. Tegnap az »Otthon« került szinre, ma pedig »A falu rosszát«, e hirneves énekes népszinművet adják.

---

válik a karácsonyi czikkezés, az ünnep hangos vigasságai között kerül a gyönyörü szellemi termék a könyvtár fenekére, a mestergerendára, a hol por fedi be. Karácsonykor nincs hálás olvasóközönség.

Csak egy esetet tudok, a mit egy most már fényes i odalmi névvel birò barátom mesélt nekem a napokban. — Nagyon jellemzőnek találom most karácsony táján, azért mesélem el.

— Hónapokig készültem egy novellára, a mit lapom karácsonyi számára irtam. Mostanában a zóláskodás, ipsenkedés és idegen irók majmolása miatt méltán leczkéztetik a magyar irókat. Elhatároztam, hogy miként Anteus az anyaföldről, én is a föld gyermekeitől veszem teremtő géniuszomat. Jó barátom vagy, neked hát elmondhatom, mennyi lelki kinon hajtottam keresztül. A néma csöndben becsvágyamtól irott lelkem. Dolgaimtól sohasem vagyok elragadtatva, de éreztem, hogy a dolgozatom hatni fog: szivvel volt irva.

A karácsonyi ünnepek alkalmával sok családhoz voltam hivatalos, unott, konvenczionális módon a közhelyek bókjait elmondották dolgozatomra és ebből világossá lett előttem, hogy novellámat nem olvasták. Módtalanul elkeseredtem. — Inkább grájzerájt nyitok, mint hogy ennek a hálátlan közönségnek irjak. Szóval, keserü karácsonyi ünnepem volt.

Valamikor pünkösd körül elfutottam egy kecskeméti tanyára. — Vasárnap, piros pünkösd napja volt. A számadó juhász nagy karéjt gyüjtött a tanya világából. Olvastak. Tudod, nem szeretem a drámai véletlenségeket, de az én novellámat olvasták. És láttam a tanya vegyes népségén, hogy dolgozatomat megérti és átérzi. Az elfogódás érzelme ült az arczokon, szerettem volna őket összecsókolni.

Es mennyi retortán ment keresztül a rongylap a mig azokhoz juto t, a kik elolvasták. Börcsök számadó uram tudományos böllér mesterember az üres óráiban, ő szerzett be egy pár kiló makulatura papirost, azt olvasgatják a tanyán — üres órákban.

Még átlag szerencse, ha a mi karácsonyi mellékleteinket ezek elolvassák.

Önök pedig tisztelt olvasóközönség, kik a szept karácsony szép ünnepén is rászánják magukat az olvasásra, vegyék a dolgot ugy a mint van: a szellemnek mennyi ünnepi dolgai vannak együtt rendszerint karácsonykor; az agynak milyen herikus küzdelmei között születhetett egy-egy müremek; ne sajnálják az időt, olvassák el őket. De viszont ne üljenek minden rossz portékának karácsony az irodalmi farsang ideje. Nem csoda ha nem egy iròk masque-ban gyötör bennünket.

Haársy Kálmán.

Különfélék.

Boldog uj évet kivánunk lapunk munkatársainak, barátainak és annak minden olvasójának!

A szépitő egyesület választmánya f. hó 23-án ülést tartott, melyen elhatároztatott, hogy az Ujvári-utcza folytatását képező utczában a kaszárnyáig mindkét oldalon rendeztetik a gyalogjáró épen ugy, mint az Ujvári utczában. — A Gabonatéren a mult évben be nem fejezett gyalogjárók befejeztetnek. E két munkálat azonban olyan összeget igényel, melyet az egyesület folyó bevételeiből ez évben nem fedezhet, miért is az alapitványi tőkékből kölcsönzi az esetleg hiányzó összeget, mely évenkint visszafizetendő volna az alapnak. — A temetőbe vezető ut elkészitése egyelőre elhalasztatott, miután a vármegye az ezen munkálathoz két közmunkát nem engedélyezte, az egyesület anyagi ereje pedig nem birja ki e költséges munkálatot. — Festetits Jenő gróf ő méltósága az egyesület védnöke, titkára által megkereste az egyesület választmányát, hogy a »Városliget« tervrajzát hozzá beküldeni sziveskednék. Az elnök a kész tervrajzot a választmánynak bemutatta s a választmány Ő méltósága megérkeztekor azt beküldeni elhatározta. — Pénztárvizsgálattal megbizattak: Alszeghy Alajos, Bencsák Ferencz és Bernyák Károly. Az évi közgyülés 1896. január 6-án d. u. 4 órakor fog megtartatni.

Iskolai birságok Egyik mult számunkban megemlitettük, hogy az elemi iskola tanestületének hosszas, fárasztó utánjárása után sikerült megállapitania azoknak a szülőknek meglehetős hosszu névsorát, kiknek tankötelés gyermekei iskolamulasztás vétségébe esvén, mint ilyenek fenyitő eljárás alá veendők. A városi hatóság az 1868. 38 tcz. 4 §-a alapján az eljárást foganatositván, mint halljuk, 22 szülő ellenében alkalmazta a törvény büntető §-át, a mennyiben 50—50 krnyi pénzbirságban őket elmarasztalta.

A csáktornyai kereskedő ifjak önképző egylete e hó 22-én tartotta évi rendes közgyülését, melynek lefolyásából kiemeljük a következőket: Bevétel volt 1895-ben 536 frt 34 kr., kiadás 474 frt 55 kr. Az egylet tiszta vagyona 1895. év végén 362 frt 37 kr. A megejtett választás eredménye a következő: Elnök: Bachrach Győző, alelnök: Pollák Samu. Titkár: Kemény Jákó, pénztárnok: Friedenthál Pál, háznagy: Löbl Rezső. Rendes választmányi tagok: Kopjár Sándor, Meider Albert, Hafner Ferencz Bergner Oszkár. Póttagok: Blau Sándor és Kohn Béla.

Meghivó A zala-egerszegi fiatalság 1895 év utolsó napján az „Arany-Bárány“ szálloda termeiben zártkörü Sylveszter-estélyt rendez. Beléptidij: Személyenként 2 forint Karzatjegy 2 frt Páholy 6 frt. Kezdete 9 órakor. A tiszta jövödelem a városi szegények közt fel fog osztatni. Felülfizetések a szegények javára szivesen fogadtatnak.

Pályázat. A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszteriumnak engedélyezésével a Csáktornyai Kisdedóvó-Egyesület által fön tartott kisdedóvó-intézettel kapcsolatosan hathavi tanfolyam rendeztetik, melyen állandó gyermek-menedékházak vezetésére alkalmas dajkák képeztetnek. Folyamodhatik a tanfolyamra minden kifogástalan erkölcsi életet élt 18—40 éves egészséges nő,

ki magyarul tud s legalább is az elemi iskolának hat osztályát jó sikerrel elvégezte. Tanitók özvegyei és lányai a fölvételnél előnyben részesülnek Az orvosi, erkölcsi és iskolai bizonyitványokkal fölszerelt kérvények 1896. évi január 5-ig bezárólag alulirt elnökséghez intézendők A fölvétel a kir. tanfelügyelő ur ő nagyságának elnöklete alatt az ezt követő hétnek valamely napján történik, a melyre személyes jelentkezés czéljából a folyamodók külön meg fognak hivatni. — Csáktornya, 1895. decz. 25 én. — Ziegler Kálmán, kir. közjegyző elnök.

„Muraköz és Népe" Gönczi Ferencz jeles néprajzi műve megjelent és kapható Fischel Fülöp (Strausz Sándor) könyvkereskedésében Csáktornyán. Ára 2 frt

A herczegprimás az ünnepeknek az egyházmegyékben való megülésére nézve a következőket rendeli el: 1. Ma, vasárnap a papság a szószékről hirdesse ki a közeledő ezredéves ünnepet, hálát adva az Isten hozzánk való irgalmasságáért. 2. Szilveszter estéjén a hálaadás alkalmából imádkozzanak a pápáért és a királyért. 3. Január 1-én a reggeli első harangszó után minden templomban félóráig zugjanak a harangok hirdetve az ünnepi év beköszöntését. 4. Uj év napján, az ünnepélyes nagymisén, az evangelium után a pap a szószékről intse a hivőket letérdelésre, s mondják el a tridenti zsinat szerint való hitvallást. — 5. Január 5-től deczember 20 áig minden misébe bele szövendő a »Missalae« szent Istvánhoz való fohásza. 6. Minden szombaton — az egész esztendőben — imát mondjanak szűz Máriához, Magyarország Nagyasszonyához. — Hát minálunk, Muraközben hogyan lesz?

Gyászhir. Szilágyi Gyuláné szül. Szvoboda Vilma urnő f. hó 28 án d. e. 11 órakor hunyta le agyszélhüdés következtében, rövid szenvedés után, örökre szemeit 64 éves korában Csáktornyán. A boldogultban Szilágyi Gyula helybeli urodalmi titkár vesztette el szeretetreméltó hitvestársát, kivel 36 éven át élte a legboldogabb családi életet. Halálát mély és igaz részvét kiséri; mert az elhunyt igazi honleány volt, ki őszinte puritán jellemével, a jótékonyság terén kifejtett nagymérvü áldozatkészségével, tiszteletet gerjesztő megnyerő modorával általános szeretetetnek s közbecsülésnek örvendett. Temetése ma d. u. 4 órakor lesz. Az emlékezet szelid angyala lebegjen sirja felett!

Halálozás. Sosterics Pál, tekintélyes kereskedő mint részvéttel értesülünk, hosszas szenvedés után, 46 éves korában hunyt el f. hó 25-én esti 10 órakor Perlakon. Holt testemét e hó 27-én helyezték el örök nyugalomra, nagy közönség részvételével. Halálát özvegye s 6 gyermeke siratja. Nyugodjék békével!

— A Magyar Nemzet Története. Szalay Józsefnek ily czimü, akadémiai jutalmat nyert művéből, melyben a magyar nemzet ezer éves multját nemcsak a tudós alaposságával, de a müvelt nagyközönségre való tekintettel élvezhető formában is tárja föl, immár megjelent az első kötet. Az uj kiadás, melyet a millenium alkalmából a vállalkozó szellemü Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) czég bocsát közre, mind a kiállitás, mind a belső tartalom tekintetében egyaránt kiváló s kétségkivül egyik maradandó becsü emléke lesz a milenáris ünnepségeknek Már a mü tábája is megragadja a figyelmet. Középen a szent korona relief-képe ragyog, pompás szines kiviteliben, arany fénysugarakától övezve. A négy sarkon, arany alapon, elefántcsontszerü relief képek tünnek szemünkbe, a melyek a magyar történelem kimagasló alakjait: Árpádot, Szent Istvánt, Hunyadi Mátyást és most uralkodó királyunkat: I. Ferencz Józsefet ábrázolják. Nagyitás nélkül mondhatják, hogy e kötés igazi remekmü. De van ennél még szebb. Mátyás király nagyhirü könyvtára egyik tönmaradt művének czimlapja szolgalt e második kötés mintéjául. Nem tudjuk, hogy mit csodaljunk rajta inkább: a szinek gazdagságát, összhangját-e, vagy a formák változatosságát? A ragyogó külsőnek megfelel a belső. Közel háromszáz illusztráczió ékesiti ezt az egy kötetet, közöttük kilencz szines s huszönöt nem szines mümelléklet. A képek majdnem egytől egyig vagy régi, egykoru rajzok, mütárgyak és müemlékek másolatai vagy természet után készült fölvételek. — Történeti festészetünk legkiválóbb termékeivel. A Szalay—Baróti-féle történet nincs oly hosszu időre tervezve, hogy a közönségnek talán egy évtizedig kellene várnia befejezésére. Négy kötetből fog állani, melyek már a következő esztendőben mind meg is lesznek; ekképen igazi millenáris emlékműve lesz a magyar irodalomnak. A könyv első kötete a karácsonyi és ujévi könyvpiaczon bizonynyal a legkeresettebb ajándékművek közé fog tartozni. Ára Corvina-kötésben 8 frt, koronakötésben 7 frt 50 kr. — Egyes füzetek 30 krjával rendelhetők meg a Lampel R. (Wodianer F. és fiai czégnél, ahol a munka havi 1 forintos részletfizetésre is megrendelhető. — (Budapest, Andrássy ut 21.)

Nyilvános köszönet.

Felejthetetlen emlékü boldogult férjem elhunyta alkalmával, a t. közönség részéről megnyilatkozott általános meleg részvétért mulaszthatatlan kötelességemnek tartom, hogy érte ugy a magam, mint a gyermekek és rokonság nevében legforróbb köszönetemet kifejezzem, azzal a kéréssel, hogy e rokonszenvet a család irányában a jövőben is megőrizni sziveskedjék.

Perlak, 1895. deczember 28-án.

Özv. Sosterics Pálné.

CSARNOK.

Sylveszter esti történet.

A legsötétebb Ferenczváros egy még sötétebb kis utczájában ökölnyi betükkel kiirott »Az arany naphoz« czimzett korcsmájának pokoli sötét odujában hárman ültek.

De im az alacsony kapucska »mély« homályából három alak fekete körvonala válik ki s halad büszkén tovább (Mire voltak olyan büszkék, az örök titok marad). Az idő, zóna szerint 10 óra 30 perczet mutatott.

*

Nagy vigan vannak Keresztesy Ferenc uraméknál, ki üres óráiban háziur és steigeroló. Silvesztert ünnepelnek.

Bucsuznak az ó-évtől és nem akarnak tőle szomoruan bucsut venni, az természetes. Ebben az állapotában ama sajátságos axiomát állitotta föl, hogy a szék házi állat, mert annak négy lába van. — Mivel pedig a társaság mindezt zajos tapssal kisérte, a feleség aggodalmas arczczal igyekezett a férje fülébe sugdosni, a mit a férj azzal honorált, hogy csattanós puszikat szórt a feleség rizsporos arcára. Ilyen csattanós jelenet másutt lovagi afférokra ad alkalmat

A feleség azonban e gyöngéd hitvesi dokumentumokra hevesen kelt ki:

— Feri, kivánom, hogy meghallgass!

— Halljuk az asszonyt, hangzék a férj ajkairól.

— Halljuk, halljuk! mormogtak a vendégek közül azok, a kik még egyáltalán tudtak mormolni.

— Nos, ha hallani óhajtanak, hát halljak, pattant föl assz ny. De aztán a vendégjogot respektálva csöndesebb hangon szólt:

— Azt hiszem mindnyájunk óhaja, hogy a legvidámabb hangulatban lépjünk az uj évbe. És az én hangulatomat rontja valami.

— Mi, mi, szóltak meglehetős erőltetéssel a vendégek.

— Az, hogy az asztalnál páratlanul ülünk

Mit tegyenek, az csakugyan igaz. Már olyan képtelen gondolatokra is elfanyalodtak, hogy behivják a házmestert, végre egy tatár bajuszu ur tette a legelfogadhatóbb inditványt

— Fel kell hozni azt, kit legelőbb az utczán találunk.

Es romantikus volt. És az emberiség átlaga legalább Sylveszter éjjelén, szereti a romantikát.

*

Ezalatt pedig szép csöndesen hullottak a hópelyhek, sokaknak örömére, sokaknak bánatára, az utóbbiak közé tartozik a tisztelt házmesteri kar.

Ez történt éjjeli 11 óra 45 perczkor. Tizenöt percz mulva lesz a várt pillanat.

Messziről nyüszörög a hó a három összefogódzott pajti léptei alatt.

A lesttartók magukban mormogtak.

— Hála isten, végre az ördög hoz valakit Akkor látta meg Savatuk János, a házmester, hogy hárman vannak Majdhogy kezet nem csókolt nekik:

— Aranyos tadi panoczkák, kedves ifju'racskák, jönni föl csak az enyém gazdam hu'. Van libácska sülve, elevenen, jó borocska. Hivja vendégül.

Történetünk három hőse összenéz s hősi elhatározással követik Johannest. — A libák varázsszava alatt evezt k föl a Sylveszter éj paradicsomába. Oda föntes alatt páni rettegés fogta el a mulatókat. Tiz percz mulva éjfél lesz, a végzetes pillanat s ha akkor nem jön senki, — páratlanul lepi meg őket az uj év. Pedig a nóta igy szól: Páros élet a legszebb a világon.

S ekkor hirtelen nyilott az ajtó, Johannes borvirágos orra, vigyorgó arcza jelenik meg az ajtóban s mellette elbeszélésem három hőse. — Az uj év boldogságának megmentői.

De a hősök inkognitóban kivántak maradni s testvérekül s a »ferenczvárosi független érzelmü ablaktisztitó egyesület« tiszteletbeli tagjainak mutatták be magukat, különben testvérek.

A tulkedves házigazda és most már megvigasztalódott háziasszony ugyancsak kinálgatták a vendégeket s ettek fodor korpára

Ebben a pillanatban a mutató eléri a 12-őt. Hirtelen pokoli sötétség és még pokolibb lárma támadt, de az utóbbi csak nehány pillanatig tart. A következő perczben szakavatott kéz a kéznél levő nagy üstöt kezdi kongatni. Egy, kettő, három . . . végre 12 s ismét világosság lőn.

A házigazda emelkedett föl spicselésre:

— Boldog uj . . . azt akarta mondani övet! de torkán akadt a szó a mint az öntelt szónokok szokott figurái szerint végighordozta tekintetét A három testvér eltünt, eltisztultak a független érzelmü ablaktisztitó egyesület disztagjai s magukkal vivének minden eltisztithatót, ha nem is volt ablak.

Az egész vendégsereg oda rohant és ime az asztalon egy darabka ablaktisztogató rongyon a sötétbe odahevenyészett négy betüt találtak:

B u. é. k.! Más nem volt a helyükön. A szó legszorosabb értelmében semmi, de semmi, sem majolika, sem ezüst kanál.

A derék urnő villamentesen és kanálból kifosztva azzal az uj tapasztalattal kezdé az uj évet, hogy nem jó Sylveszter estéjén párosan lenni a sötétben A háziur pedig a nejére nézve ezt gondolta:

— Végre is, történhetett volna roszszabb is.

Bodor Ernő.

Schicht-fele

SZIN-SZAPPAN

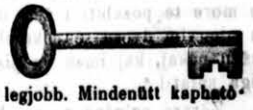

a kulcs védjegygyel a legjobb. Mindenütt kapható.

Felelős szerkesztő:

MARGITAI JÓZSEF.

Laptulajdonos és kiadó;

FISCHEL FÜLÖP (STRAUSZ SÁNDOR)

XII. tečaj | Vu Čakovcu, 1895. 29. decembra | Broj 52.

S urednikom moči je svaki dan govoriti med 11 i 12 vurom. — Sve pošiljke tičuće se zadržanja novinah, naj se pošiljaju na ime Mavrgitai Jožefa urednika vu Čakovec.

Izdateljstvo: Knjižara Fischel Filipova kam se predplata i obmane pošiljaju.

MEDJIMURJE

Predplatna cena je:
Na celo leto . . . 4 frt
Na pol leta . . . 2 frt
Na četvert leta . . 1 frt

Pojedini broji koštaju 10 kr.

Obznane se poleg pogodbe i fal računaju.

na hervatskom i magjarskom jeziku izlazeči družtveni znanstveni i povučljivi list za puk.
Izlazi svaki tijeden jedenkrat i to: vu svaku nedelju.

Službeni glasnik: „Medjimurskoga podpomagajučega činovničkoga družtva“, „Čakovečke šparkasse“, „Medjimurske sparkasse“. i t. d.

Poziv na predlpatu.

Prvim danom meseca januara odpiru se predplata za novine: »Murakoz - Medjimurje“ za prvi fertalj i prvo pol ljeta, odnosno za cělo ljeto.

Prosimo s toga vnogo štovane nase predplatnike, da dostoju predplatu čim prvlje obnoviti, da se redovite, neprekinuto odpremanje novinah uzmogne za vremena vurediti.

Predplata, prosimo, nek nam se izvoli pripošiljati izključivo poštanskimi naputui cami, koje su za to najshodneše, samo tréba, de se na njih točno označi adresa predplatnika.

Cěna novinam „Muraköz - Medjimurje“ ostaje i za ljeto 1896. nepromenjena i to:

Na cělo ljeto	4 for.
Na pol ljeta	2 for.
Na fertalj ljeta	1 for.

Pojedini broji 10 kr.

Ženske prodike.

— Na tom mladom ljetu, veselimo se! — — —

Joj, joj, gospon doktor, — kak vi izgledate! Tak mlad i naobražen čověk i vsaki dan napit, pak i denes na mlado ljeto! Kaj vi neznate, da tim rušite vaše zdravje?

— Ah, to neškodi nikaj, kad se dobro zespim, vse je opet dobro:

— O to vi samo mislite, i vkanjujete sami sebe. Mladost more vnogo podnesti, ali starost trpi onda, i žalili budete, verujte mi.

— Ah, molim vas, gde je još starost! Do starosti moram preparirati želudec, da bude čvrsteši.

— Je slabeši bu postal, pak budete terpeli vsakojačke muke i nevolje, a kroz to terpela bude i vaša familija. — Koju Bog zna — — morti nebudem niti imel.

— Kak vam drago, ja vidim, da ste vi zašli na krivi put. Ja sam več imala takvoga gospona na kvartiru, pak kad se nije pobolšal, odkazala mu stan Taj čovjek bil je ljep i veoma uljudan, ali kad je dan na dan došel napit dimo; nisam imala više strpljenja žnjim. — A morate i misliti, gospone; da takov nevaljani život zlo upliva i na moju jedinu kčerkicu, moju Reziku.

— Ja znam, da je taj rad otišel iz stana, ar mi mladi ljudi neterpimo ženskih prodečtvah. Dosta, da ih moraju podnašati oženjeni, osobito on, koji je tak srečen bil i dobil odmah poleg žene još i punicu!

Gospa Grašić dirnuta nevugodno, odprla je vrata i izišla je iz sobe.

Rezika, ljepa je to děvojka, to je istina, pomislil je doktor, njene velike plave oči zamamljiva su, moglo bi zvězde s neba skinuti, ali — ali ljepše mi je ovak, sam, pak prez brige Uh, kak to mora gadno biti, kad mlad čovjek dojde vu kordu žene i punice. Uh!

Mladi doktor oblěkel se i otišel je, a Rezika išla je pospravljat njegovu sobu kak navadno. Ona je držala za najveksu svoju zadaću, sobu tak očistiti, da ni jeden prašak nigdi nebi zaostal. Nu navadno je tak dugo pospravljala, dok doktor ne bi dimo došel, a onda je navěk zavrisnula kakti prestrašena, i zarumenila se je vu licu.

S početka nije mladi doktor pazil na tu kriku Rezike i mislil je, da ju je zaista uevugodno iznenadil svojim dolazkom

Jednoga dneva došel je okolo poldan dimo, opet zatekel Reziku vu svojoj sobi. A kad ona kak navadno zavikne, zapita ju:

— Frajlica, vi kak da bi bili beteżni ili slabih živacah?

— Ni — — ni — nisam, odgovorila je ona i zarumenila se.

Vu tom toga doktor pogleda vu njena plave oči, i vu mahu opojen sa njihove vanredna čara, priskoči k njoj i kušnul ju na čelo, a onda na oči i na vusta.

Taj poljubac bil je iz dna srca, i zapilil se je vu rumene vustnice. Rezike, kak pijavka vu meso. Još nije bil ni prestal poljubcem, ali vu sobu došla je gospa Grašić Ta je morala nanjušiti, pomisli doktor, kad je zgledal Grašičku.

Sad je naravski vudrila strěla iz raz-

ZABAVA.

Božju volju človek nemore premeniti ili:

Pripečenje dva kraljevskih sinov.

(Dalje).

„Ja sam taj vandravec“ — odgovori Zorard — „kakšnoga glasa si donesel?“

Lukav glavni gospon gliboku se pokloni i vel.

„Hvalu dajem Bogu, jerbo meni je poslušila sreča tebe najti. Naš kralj Džongu ne more te pozabiti i želi da bi skim prije vu njegvim dvoru se pokazal i tak ti je još dužen nekaj, kaj imaš vu pismu, rad bi toga duga splatil.“

Zorard ogledno se na babu, koja mu pod vuhu veli: »Vkaniti te hočeju, pri pameti budi, kojemu je čisto srdce, nad jim Bog pazi.«

Zorard odgovori: „Vašega kralja prošnja je meni zapoved, zveseljum se povratim k njemu“.

Te čas su se ljudi ne mogli večekati Zorarda. Lukav glavni gospon tak je delal, da bi v noči došli vu varaš, tak da nitko nebi znal. Ali baba spazila je to i tirala je konje, tak da su za beloga dana došli vu varaš.

Ljudstvo strašnim i veseljem je čekalo Zorarda. Cvetje vence su hitali pred njega. To vidi kralj, nije znal kaj bi napravil. Na zadnje s čerjom skup stupi k obloku i pozdravlja Zorarda. Zatem pak tijam vu dvor ide pred njega i pozove ga na obed.

Lukav gospon iliti tajnik kraljevski štel je napojiti Zorarda i zato namazal mu je kupicu s takvim dugovanjem, za kojem taki zaspi človek.

Ali i Zorard je pazil. Kad su ga k obedu zvali, rekel je da bez njegve stare mamice nemore se k stolu sesti.

Taki su išli po staru babu i pozvali su ju k obedu.

Pri obedu veli baba Zorardu, da niti kaplje vina nesme spiti i zatem vu njegvu kupicu dene jednu srebernu kuglicu.

Kralj i njegvi podložniki nisu se mogli večekati, da bi se Zorard napil.

Nazadnje se stane Zorard i veli: „Veličastni kralj! oprosti mi, ako te opominam na tvoj dug“.

„Je, je — veli zmešano kralj — istina je ja sem tebi obečal velikoga kinča, hodi zmenom, taki dam odpreti kasu“,

„Zakaj bi išli vu kasu, veli Zorard, ja sem zadovoljen stem kinčum, kojega sad vu ruki držim“. Zatem se je potegel kčeri kraljski i prime ju za ruku pod stolom.

Kralj je mislil, da Zorard šteru kupicu zlatnu hoče, zato zveseljem je rekel: „Naj ti bude, moreš si odnesti“.

„Hvala ti“, veli Zorard i zatem zdigneju ruke gori i veliju: „Blagoslovi nase.

Kak da bi bila strela vudrila kralja, tak je pobledel.

Medtemtoga Derengar počul je, da sin Adalbrot ošenil se je več i da drugi sin Zorard ide več dimo. Poslal je veliku gospodu pred Zorarda i pojdoč nek Džongu kralja prosiju za kčer.

Kak su to Džongu kralju povedali taki je išel vu sobu gde je Külda bila i povedal ju je, kakšna sreča čeka na nju.

Külda je odgovorila otcu: „To je Bog tak štel. Ja rada imam ovega viteza, koj je zatekel strahovitoga živana i još strahovitnešoga oroslana. Njegva očem biti, njega imam rada i neostavim ga, či makar sto kraljevski sini dojdeju vmerjem“.

Vidi kralj da nikaj nemore stvoriti žnjum, prosil ju je, da barem gostuvanje naj

valjenih vustah majke na obedva 'mlade. Rezika je vudrila vu plač, a doktor spri čaval, kaj je bolje mogel — a stara je na koncu držala, da — su gotovi zaruki.

Kad su obedve izišle iz sobe, smejal se mladi doktor i mislil: sad sam siguren, da mi neće odkazati stana zaradi vsakdašnje napitozti — neće barem zaradi Rezike — koja je baš ljepa djevojka. — —

Na to se je hitil vu postelju i on čas je zaspal.

Od toga dneva skrival je mladi doktor svoju napitost, koliko je mogel, ali za osem dni došel je opet vu jutro dimo, i to tak napit, da ravnotežje nije mogel, a i jezik bil mu je obnemogel. Nu taj put moglo mu se još oprostiti, ar je slavil nastup jednog svog prijatelja vu bratni život. Prvlje nego je stupil vu hižu, mrmljal je:

„Doktor, doktor, nevalja ti posel. . . Ha, ha, ha, nek slobodno prodekuje Grašička. . . . Reziki cmok. . . • Drži se sad ravno . . .•

Srečno je došel vu svoju sobu i ob lečen legel na postelju i zaspal.

Za poldrugu vuru prebudil se i opazil, da je oblečen. Hitro se slekel i legel nazad i zaspal.

Punktum ob deveti vuri zbudil se. Pričinilo mu se, kak da bi negdo kucal na vrata I zaista bila je gospa Grašička, koja je črez vrata naluknula i zapitala:

— Jeli vam smem douesti kavu, gospon doktor?

Doktor sabra vsu svoju jakost i odgovori jasno i glasno:

— Molim, molim, izvolite samo, baš sam pri apetitu!

— Taj lažec! Hitro zatim donesla je gospa Grašić kavu, položila je na stol i zapitala:

— Jeli još kaj zapovědate gospon doktor? . . .

— Né. hvala vam ljepa.

— Vi se budete morti na skorom stali.

— Odmah i kak navadno išel budem za poslom!

Gospa Grašić izdaje, a doktor skoči sa postelje i popije kavu na dušak. Sad postaja jeden čas premišljavajuć, jeli bi se oblékel ili bi još spal. . . . Već se je oblékel, a kad se je obrnul k postelji, svidi mu se opet leči i spavati.

Spal je dalje. Na jenkrat čuje vu snu viku i da negdo dolazi njegovoj sobi, on se hitro pokrije po glavi i ostane mimo ležati.

„Pfuj, kak to smrdi po vinu, — po vikne negdo•.

Doktor podigne malo poplona i zgledal je Reziku, kak stoji pred zercalom i ravna si lasi! Vesel gledal ju je velikim očima; i videl kak se sama sebi vu zercalu klanjala, poljubac dobacivala, a napokon je čul, kak je sama sebe oštro gledajući rekla:

„Ali gospon doktor, i opet nočas napiti došli dimo. Oh, da znate, kak me to žalosti, a da opet znate, kak to majku srdi! . . — Ja mislim da će najbolje biti, ako mu tak, ljepo rečem, moguće da bu to hasnilo, i on bu mene zagrlil.

Vu tom času odprla su se vrata, a gospa Grašić unidje vu sobu, ter je rekla?

— A kaj ti, Rezika, stojiš pred zercalom? To nisi morti se navčila od mene?

— Draga majka, to nije nikaj takvoga.

Gospa Grašič nije odgovorila nikaj, nego je došla k stolu i rekla je:

— Nu gledaj, doktor nije se žemljičke niti doteknul.

— Nikaj zato majko, zutra bu ju dobil malo pripečenu, rekla je Rezika. Kaj bi ga žalila. Ako se skorom ne izjavi, da me bude vzel, a tu mu povisi stanarinu

Prav imaš, dête. Neki dan sam mu i onak straha zavdala, ar sam rekla, da sam jednomu kvartirniku zato stan odkazala bila, kajt je navšk dohadjal, napit dimo, a on to sigurno drži za istinu pak se boji.

— Dobro je, da si tak rekla!

Vu tom času zaviknul je vuni vugljenar „kupite vugljenje“ i obedve su odbežale iz sobe na put a naš mladi doksor skoćil je iz postelje i ‚pobégel ja iz hiže, prez da ga je gdo opazil.

Po obedu došel je doktor dimo i odprl vrata na ganjku vnogo glasneše, nego navadno, a kad je stupila nuter, najde Reziku. Istom kaj ju je pozdravil, rekla je Rezika:

— Ali, gospon doktor, i opet ste nočas napiti došli dimo. Oh! da znate, kak me to žalosti i kak majku srdi!

Doktor ju je mirno pogledal i odgovoril samo:

— Nikaj zato, majko, zutra bu tu žemljičku dobil pripečenu!

Preblédeti, vrisnuti, za stolcom se ogledati, omegleti, to je bilo vse na jen mah. — Doktor nije se na to niti najmenje oglednul, dosta da je njezina majka odmah doletela i Reziku obinula. Već je tim dosta rečeno.

— Gospon doktor — Rezika — a kaj se je pripetilo? Doktor se nasmejal i rekel: Vi ste gospa neki dan rekli, da ste jednomu mladiću odkazali stan, kaj je dohadjal napit dimo.

— Istina je, odgovrila je Grašička. Nu dobro je, ja znam vu koliko je to istina, ali i ja sam onaj mladić, koj se rado veseli. a vnoći sam opet napit došel dimo, i ležeć vu postelji pokrit preko glave čul sam razgovor vaš i vase frajlice kćeri. Da mi netrebate odkazati stana, a niti povisiti stanarinu, ja vam evo velim, da budem 1. februara ostavil. . . .

Za timi rečmi obrnul se mladi doktor i otišel je opet vu svoje družtvo, od kud je drugi dan vu zorju donesel punu glavu dimo, ali ov krat iz samog veselja, kaj se je izbavil dalnjeg občenja sa Rezikom i njezinom majkom, ali i ženskih prodečtvah i izgled na zaruke. —

Totovečka krava i Belički dečko.

Nekoj mužek iz Totovca, jedan od osih prefriganijih, tieral je svoju kravu liepo pomalo, nedojdem danas, dojdem sutra k svetomu Križu na sajam, i dobro je bilo, da se putniki nisu žurili, a još bolje, da je mužekova žena naprvo išla i kravu na vužu, koja je greš koštala za sobom vlekla.

Jer siromaško marše je bilo podpuno sliepo na obodva oka te onak samo niti bi bilo puta niti staze niti zdenca niti detelišče moglo najti. a mršavo je bilo, kak one sedem egiptonskog faraona, i prek nje je bilo moći

---

ostane tak dugo, dok Derengar svojim sinom Zorardom dojde.

Zatem je opet lukavce svoje skup pozval i pital je, kaj bude napravil.

Jeden veli, da moreju pognbiti toga vandravca, koj jim je itak samo nesreču donesel na šinjak.

„Dobro je! ali kaj bude zmojom čerkom!“ zakriči kralj.

„Ona se vnogo bude plakala, drugo joj nebude falilo, dok Zorard nedojde“ odgovori jeden.

Kralj je nemirno hodil po hiži i veli: „Dobro je! napravite kaj hočete, ja si perem ruke“.

Jeden lukavec taki išel k jednomu magarcu i zapital ga, kuliko ljudih ima pripravljenih.

„Dvadeset, trideset či nucaju“, odgovori taj pošten človek.

„Dosta je — odgovori lukavac — tu imaš kapore par cekinov; morate vandravca, koj je oroslana zaklal, uništiti, ako to napravite, dobite još desetput tuliko penez; nego to vam povem, da čer kraljeva nesme od toga nikaj znati, drugač vas vu kotač dam spotreti“.

Zorard nikaj je ne znal od toga, navaden je bil svaki večer svoju buduću zaručnicu pogledati.

Külda nemirno ga je čekala ov večer.

Baba ju i pita, da zakaj je tak žaloatna i bleda.

Külda je povedala, da nemore se včekati Zorarda, za kojega je još nitko znal, što je.

Zatem baba zeme jednu flašicu vun i da Küldi, koja je taki spila ono.

Komaj si namoči vustnice stem, taki je zaspala, a baba pak je vun odišla iz hiže.

Zatem stiha su došli nutri živani, kojim je odredjeno bilo Zorarda zaklati i jako su se veselili, kad su zgledali, da Külda spi.

Za čas čujeju ružiti sablju i taki su znali što je:

Magarci niti genuti ni su se ufali, dok je ne Zorard sablju na stenu ne obesil.

Zorard vidi, da Külda spi, išel je vun na gajng hladit se.

Sad su skočili magarci i zamišljenoga Zorarda, hitro su hitili vu vodu, koja je tam tekla.

Kad su kralju na znanje dali, da su Zorarda uništili, stepel se je od straha i odmah se je žurił k čeri svoji. Dojde vu hižu i kak da bi zakamenil bil, tak je postal med vrati. Čer mu je tam pred njim ležala na podu, kak mrtev. Zabadav su zvali doktore, vjutro je već na stolu bila.

Rezsrdil i razžalostil se nad tem kralj i zapovedal je, da živane odmah vu kotač naj potereju. Tak je i bilo.

Vuti zmešarji dojde Derengar.

Džongu kralj vu duši potrt stupii Derengaru i veli: „Mesto gostuvanja, karmenu bumo držali“.

Derengar mrzlo veli: „Nam je se jedno tvoja čer itak je zaručena bila“.

„Istina — veli Džongo — ali bez moje volje“.

„Sve jedno, to je Božja volja bila i ti jako si zagrešil, zakaj si proti tomu bil.“

Komaj zgovori Derengar ove reči, zgledne na steni Zorardovu sablju, koju je on, on nesrečni večer ta obesil, strahovitnim glasom zakriči: „Kaj išče tu ta sablja?“

Džongu ponizno veli, da to je onoga nesrečnoga junaka sablja, kojega su ovu noć zaklali.

Derengar zeme doli sablju, zmekne ju vun i pred oč jui drži kralju i veli: „Ti nesrečen, čitaj kaj je na nju napisano?“

Džongu ove reči je čital: „Ovo sablju Derengar kralj je svojemu sinu Zorardu dal za spomenek“.

Nesrečen kralj Džongu nakolena se hiti pred Derengarum i veli: „Drugi moj brat ja sam kriv, da su ti sina zaklali“.

videti, kak čez glasoviti Eifelof turen u Parizu, same su je blle kosti, ali ne tri sto metrih, visoke, kak Eifelov turen, nego samo nekaj prek jednog metra.

Kud su ova trojica prolazili, svigde su ljude svoje nose čez obloke van rivali. glavami kimali te su se smejali, da im se je trbuh stepal, a tko ih je na putu srel, taj je zastal, okolo te komedje hodil i gledal, kaj bi tu za kupiti bilo; ali kad je svaki previdel, da klini za opravu i škrljak vesiti pri tišlaru u Čakovcu faleši, otišel je opet vsaki dalje svojim putem za nosom.

Ovak se je totovečka kravica morala dalje vleči, dok je teda negda na križevskom sajmu stala i svojih tustih prijateljic pozdrave prijemala.

Ali i isti jal tu sad mora posviedočiti, da je ovo sliepo totovečko strašilo pri svih sejmarih više začudjenja uzbudilo, nego sve ostalo rogato blago na sajmu, te se na onom miestu, gde je ona stala, nisu samo trgovci tiskali i narivavali. iz Medjimurja, iz Magjarske, Horvatske i Štajera nego su tu došli i ostali drugi, muži, žene, dieca, dijaki, težaki, štacunari i apothekari; ali kupovali su samo subotičke, podturenske i kottoribske krave, a totovečki kup nevolje je ostal tu 'stojeć, do kesne večeri.

Samo je je jedan fabrikant kolja, koj je slučajno mirno pro el jedan krat poldrugi krajcar za funt kostih obećal, akoprem totov čan nebi bezobraznu visoku cienu bil postavil.

Stoprv kesno, kad se je već mračilo, došel je jedan belički dečko, kojega su japa sada prvi krat na sajam samoga poslali, za da pokaže svoju vieštinu u kupovanju marhe.

Ov bielički dečko je marščku trgovinu baš tak bil sposoban, kak krap za po briegu se šetati ili osel za školu držati. Pri marseč koj trgovini su najme žalibože dopuščene razne dosietke i krivo hvaljenje, i onda je nekoga namazati glavna stvar, kak pri kartanju adut. Bielički pak dečko je bil iskrena i vse verujuća duša, a ono malo pameti. kaj imal, je još k tomu pri križevskem krčmaru založil i zaboravil sobom uzeti.

Nasuprot pako imal je totovečki mužek daku za vuhom kak to totovčani navadno imaju i ovak je onda već u mraku pričela prava trgovina, ali nepoštena

Kad je najme dečko za kravinu dobrotu popital, i koliko bi ta mrha mogla koštati, zmrmra totovčan:

»Pogledni si ju dečko! Ona tebe nebude gledala. Ali to ti velim, ako hočeš svaki dan punu dojaču mlieka, tak si ju kupi, a košta samo trideset forinti gotovih novac, ta kravica. je toliko košta i niti krajcar faleše.

Svaki dan punu dojaču mlieka je dečko naravski hotel, i zato nebudi lien, vudri rukom u ruku. izplati i pelja svoju prvu trgovačku probu, ves blašen radi dobre trgovine, domov te ju priveže u štali k jaslam.

I nut! već je drugi dan bilo svem posve jasno, da je totovčan i istinu govoril i lagal u jednem govoru; jer se je pronašlo, da krava izbilja nikomu nemre u lice gledati, poradi svoje naravske nesreće, najme slepote, a kao je bodački norc hotel svaki dan punu dojaču mlieka imati, onda si ju je dakako moral kupiti, dojaču mlieka najme, ali ne kravu, kak je on to u svojoj bedastoći zarazmel a konačno i učinil.

Od sad ga japa više nisu na sajam samogaltrguvat poslali, jer njim je već pri prvoj njegovoj probi do noktov oogorelo. —

Em. Kollay.

KAJ JE NOVOGA?

Vu Beču, 19. decembra.

Njegovo Veličanstvo imenovalo je kraljevskoga komornika grofa Ljudevita Apponyia dvorskim maršalom vu Magjarskoj, ter mu podelilo dostojanstvo pravnog tajnog savjetnika. Dvorski maršal spada vu zajedničku dvorsku službu i nosi naslov: »Njegvog kralj. apostolskog Veličanstva dvorski maršal vu Magjarskoj«. Njemu je dužnost, da upravlj executivnom ceremonielnom službom kod svih vu Budimpešti na dvorskih svetčanostih i svetčanih dočekah i ceremonijah. Ujedno zastupa on prvog vrhovnog dvorskog meštra, kad taj nije s Njegovim Veličanstvom vu Budimpešti nazočen.

Imendan ruskog cara.

Decembra 18. je bil imendan ruskog cara Nikolaja II. Imendan je osobito svetčano proslavljen vu Beču. Ob pol dvanajsti vuri bila je vu ruskoj cirkvi svetčana služba božja, koju je služil ruski protojerej Nikolajski. Službi božjoj nazočni su bili ruski poklisar Kapnist, ruski glavni konsul Gubastov, vsi kotrigi poklisarstva, francezki poklisar Loze, tovarušica ruskog poslanika, grofica Wallovits i vnogobrojni kotrige ruske kolonije.

Po poldan bil je istim povodom vu carskom dvoru sjajni obed, komu uz Nj. Veličanstvo nazočni bilj nadvojvoda Karlo Ljudevit, ruski poklisar sa zevsemi kotrigi poklisarstva, ministri grof Golnchovski. Krieghammer, Kállay i grof Badeni, knez Hohenlohe sa vsimi dvorskimi dostojanctveniki, chef glav. štopa baron Beck, fmz. barun Schönfeld, sbo-ni komandant grof Uexüll i namjestnik grof Kielmansegg. Za obeda ustalo je Njeg. Veličanstvo i nazdravilo caru Nikolaju,

Vu Beču, 20. decembra.

Jučerašnjem diplomatskom obedu kod Nj. Veličanstvà nazočni bili su poklisari Englezke, Italije i Turske, ter poslaniki saski, portugalski, belg/ski, danski i nizozemski srbski i švedski.

Snižena vozarina.

Pred par dnevi je vu Budimpešti držana konferencija železničkih direktorov, koji su se bavili pitanjem o sniženju železničke vozarine k milenijskoj izložbi. Predsjednik Julio Ludvigh predložil je na ime magj. državnih željeznicah, da se povratnim kartam snizi vozarina 30 post. Zastupnik austr. drž. železnice dr. Libarzik očitoval je na to. da od uvedenja pojasnog sjenika austr. drž. želj. načelno neizdaju nikakove karte uz popust. Ipak obzirom na važnost snovane izložbe i slave, da će drž. želj. obaliti vozarinu za 20 post. Na ovaj su predlog pristale aust. magj. orsačke željeznice, sjeverna željeznica i aust. sjev. zapadna željeznica. Južna železnica očitavala je, da će obaliti cěnu na svojih prugah za 50 postotkov, a pruske, bavarske, južno njemačke, francezke, belgijske, talijanske i izhodne železnice obrekle su popust od 30 post.

Izumitelj fabricije sode.

Vu Gjuru vumrl je prečestnog petka vu visokoj dobi od 96 godinah penzionirani budimpeštanski sveučilištni profesor i bivši rektor Anyos Jedlik. Jedlik rodil se je 13. januara 1800. vu komoranskoj varmegjiji od slovačkih roditeljah, pak se je najvekšom mukom navčil magjarski. Vučil se je vu Trnovi i Pešunu i stupil ljeta 1817. medju benediktince' gde je osem ljet kesnese postal svećenikom i vu Gjuru profesorom fizike. Kašuje je zaslužil vu Pešunu, a od 1839. ljeta kakti sveučilištni profesor vu Budimpešti. Kakti takov on je prvi počel fabricirat »soda-vodu« i bavil se vnogo prije od Siemega elektro-magnetiznom, pak je i konstituiral posebno-stoj, koji se čuva vu fizikalnim kabinetu vu Budimpešti. Od ljeta 1858. bil je kotrig akademije i kr. savjetnik. Bivši penzioniran, preselil se je vu Gjur k benediktincem, gde je i vumrl. Napisal je više delah prirodoslovuih.

„Ne, ne si ti kriv — veli Derengar — ti si samo nesrečen otec!“ Za ovemi rečmi veli jednomu junaku, nek si zdigne larfu. Junak napravi tak i tam je postal Zorard viteški junak sin Derengarov.

„Tu je moj sin, on živi. Nebo je pazilo, na njega“ veli Derengar:

„Oh dragi moj Bog, da bi ja bil to znal!“ kriči plačuč Džongu.

Zorard pred njega se stane i veli: „Ja sem po zaručnicu došel, ona je i mrtva moja. Zato sem došel, da ju sobom odnesem“.

Džongu ponizno veli: „Tam ti leži mrtva; zdigni plavtu, videl ju budeš. Samo po malem, jerbo stara majka moli pri njoj“.

„Ah! dobra starica, koja je mene vun potegla iz vode, opet je došla, da pazi na moju zaručnicu“. — — Zatomi rečmi zdigne plavtu i začudil se nad onim. kaj je videl. Pri glavi jedna strašno lepa devojka je stala zvelikom svetlostjum obkoljena,

Svi su se na kolena hitili, jerbo znali su, da to nije zemelsko stvorenje“.

Derengar pak zakriči: „Ah! to je ona! Ona je to, koju sem ja od prokletstva odslobodil! Ona je to koju sam ja na pečini našel a odnud dimo sprevodil“.

„Istina, ja sem!“ odgori nebeska lepota „ja sem sprevajala tvoje sine, ja sem pazila ni nje! Zato sem išla žujimi, kak stara baba, jerbo nisem stala, da bi što iz dalka samo zual, a ti mislil što sam i nečem predi odtud odšli, dok Zorard ne kušne svoju zaručnicu“.

Zorard skoči k raki i kušne Külda i kad vidi, da se mrtva gibati počme, tak dugo ju je kušuval, dok se nije gori stala.

„Oh, kak sem dugo spávala“, veli Külda.

Što bi mogel spisati ono veselje, koje je tam bilo?!

Kak se to pripetilo, došel je Adalbrot svojom ženom i s punicom s kraljicom Korune orsaga.

Nočna lepota blagoslovila je je i reklu: „Mirni budite brati!“ zatem je zniknula.

Dva brati Zorard i Adalbrot vu najlepšim miru su živeli dok jim je otec živel, kak je on zatisnul oči, na jeden put počeli su se svaditi i strašne boje držati.

Nazviduje Etele (Attila) Zorardov sin pozval je skup ljudi i odišel je žujimi drugu, bolšu mirnešu domovinu iskat.

Došli su vu denešnju našu domovinu i tu su se nastanili, tu su živeli, dok je Etele ne vumrl. Po njegvoj smrti reztepla se je strašna država.

(Konec.)

Sráy Ferencz
učitelj.

ODGOVORNI UREDNIK
MARGITAI JOZSEF
Glavni surednik
GILÁD FERENCZ.

LOTERIJA Buda, 22-ga decembra 1895.
5 88 69 79 43

Gabona arak. — Cena žitka

1 m.-mázsa.	1 m.-cent.	frt	kr.
Buza	Pšenica	6·50	—
Zab	Zob	6.00	
Rozs	Hrž	6 50	-
Kukoricza ó	Kuruza stara		
„ uj	„ nova	4.70	—
Árpa	Ječmen	5 00	
Fehér bab uj	Grah beli	8.00	
Sárga „ „	„ žuti	6.50	
Vegyes „ „	„ zmešan	6 00	
Lenmag	Len	9.00	
Bükköny	Grahorka	5 00	

NYILT-TÉR.

E rovat alatt közlöttekért sem alaki, sem tartalmi tekintetben nem vállal felelősséget a Szerk.

Foulard-selyemet 60 krtól 3 frt 35 krig méterenkint — japáni chinai sat. a legujabb mintázattal és szinekben. u. m. fekete, fehér és szines Henneberg selymet 35 krtól 14 frt 65 krig méterenkint sima, csikos, koczkázott, mintázottakat damasztott sat. (mintegy 240 kü.önböző minőségben és 2000 szin mintázattal sat. postaber és vámmentesen a házhoz szállitva és mintákat küld postafordultával: Henneberg G. (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben. Svájcba czimzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. Magyar nyelven irt megrendelések pontosan elintéztetnek. 2

4168 tk. 95

Arverési hirdetmény kivonat.

A csáktornyai kir. járásbiróság, mint telekkönyvi hatóság közhirré teszi, hogy Dr. Neuszidler Antal végrehajtatónak, Gobenkó Antalné ráczkanizsai lakos végrehajtást szenvedett elleni 49 frt 95 kr. tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a nagy-kanizsai kir, törvényszék, a csáktornyai kir. járásbiróság területén levő rácz-kanizsai 329 tkv. 14 hrsz. a. belsőség házzal 1164 frt kikiáltási árban melyben végrehajtást szenvedettnek egy hatod részben tulajdonjogának az árverést ezennel megállapitott kikiáltási árban elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlan az

1896 évi január hó 20-án d. e. 10 órakor a rácz-kanizsai községbiró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alól is eladatni fogna.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben vagyis az 1881 LX. tcz. 42. §-ában jelzett árfolyam mal számitott és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. alatt kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a biróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni. 927 1—1

Kir. jbiróság mint telekkönyvi hatóság.
Csáktornyán, 1895. november ho 13.

Köhögés,

elnyálkásodás és rekedtség ellen igen jó háziszer
a Réthy-féle

Pemetefü-czukorka,

mely a köhögést csillapitja és a nyálkát feloldja. Kellemes ize folytán a gyermekek is szivesen veszik.
Egy doboz ára 30 kr.
Kapható minden nagyobb gyógyszertárban

Magyar,
német, franczia és angol
képekkel ékitett
MUNKÁK.

Kő-, aczél- s réznyomatu
diszművek.
Magyar, német, franczia
és angol
REMEKIRÓ MŰVEI.

Az irodalom bármely ágában s bármely nyelven megjelent kötött és kötetlen könyveknek legdúsabban fölszerelt raktára.

Bármely szerző által irott, bárhol megjelent és hirdetett könyveknek leggyorsabb és árfölemelés nélküli megszerzéséről gondoskodunk.

Az irodalmi termékeket illetőleg a legszivesebb készséggel nyujtatik fölvilágitás.

Utazási kézikönyvek,
atlaszok,
földabroszok, tervrajzok.
föld és eggömbök.

Ima- és ájtatossági
könyvek
egyszerüen és legékesebben
kötve a leggazdagabb választékban.
Mintakönyvek s rajzok
NŐIMUNKÁKHOZ

A „MURAKÖZ" társadalmi hetilap kiadóhivatala.

FISCHEL FÜLÖP (STRAUSZ SÁNDOR)

KÖNYV-, MŰ-, ZENEMŰKERESKEDÉSE

KÖNYVKIADÓHIVATALA, PAPIR-, IRÓ és RAJZESZKÖZÖK RAKTÁRA, KÖNYVNYOMDÁJA és KÖNYVKÖTÉSZETE

Csáktornyán.

Alapittatott 1850. évben.

Szótárak.
IFJUSÁGI IRATOK. KÉPESKÖNYVEK
minden kor és nem számára,
minden nyelven, a legdúsabb választékban.
ISKOLAI és OKTATÁSI
könyvek
minden nyelven.
Népies naptárak,
ALMANACHOK,
zsebkönyvek.

Az összes irodalom termékei a könyvkereskedés raktárában megtekintés végett készen állanak s kivánatra, gondosabb megvizsgálás végett legnagyobb készséggel küldetnek mind helybe, mind vidékre.

Vidékről érkező megbizások kellő készséggel és gyorsasággal teljesittetnek.

Irodalmi közlönyök és jelentések ingyen szolgáltatnak ki a könyvkereskedés által.

SZAKÁCSKÖNYVEK.

Előfizetés elfogadtatik:
minden bel- és külföldi
folyóiratok, napi
és
DIVATLAPOKRA
a szállitás mind helyben,
mind vidékre a leggyorsabban eszközöltetik.

Megyenk tanintézeteiben használtandó tankönyvek folyton raktáron vannak.

3595 tk. 95.

Árverési hirdetmény.

A perlaki kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság részéről közhirré tétetik, hogy Zalamegye össz árvatára képviseletében, dr. Tuboly Gyula m. t. alügyész végrehajtatónak Miklóska Boldizsár végrehajtást szenvedő elleni 5 frt 04 kr. tőke, ennek 1894. julius 1-től járó 5% kamatai, 6 frt 95 kr. végrehajtási, 3 frt 90 kr. később felmerült s ezuttal 5 frt 85 krban megállapitott költségek kielégitése végett a nagykanizsai kir. törvényszék illetőleg a perlaki kir. járásbiróság területén lévő a murakirályi 287 sz. tjkvben † 838 hrsz. a. ingatlannak Miklóska Boldizsár nevén álló 1/8 része 243 frt; a murakirályi 1667 sz. tjkvben átjegyzett † 1015 hrsz. a. ingatlannak időközben Miklóska István és neje Blagusz Ágota tulajdonába átment 1/8 öd része 173 frt becsértékben, a muracsányi 49 sz. tjkvben I 1043, 1607, 1641, 3206, 2367 hrsz. a. ingatlanoknak, Miklóska Boldizsár nevén álló 1/8 része 161 frt becsértékben, ugyanazon tjkvből a 2980 sz. tjkvbe átjegyzett † 3280 hrsza. Miklóska Boldizsár, Miklóska István és neje Blagusz Ágota és Miklóska Julianna nevén álló egész ingatlan az 1881. LX. tcz. 156. § a) pontja alapján 165 frt becsértékben egészben, a mura-csány 2979 sz. tjkvben átjegyzett † 57 hrsz. a. ingatlan 200 frt becsértékben, az 1881. LX tcz. 156 § d) pontja alapján egészben † 2194 hrsz. a. ingatlan 20 frt becsértékben, † 2755 hrsz. ingatlan 103 frt becsértékben egészben, a † 2662 hrsza. ingatlan 109 frt becsértékben egészben az 1881. LX. tcz. 156 § d) pontja értelmében Mura-Király község házánál

1896. január hó 16-ik napján d. e. 9 órakor

Mura Csány község házánál

ugyanazon nap délután 3 órakor

Dr. Tuboly Gyula felperesi ügyvéd vagy helyettese közbenjöttével megtartandó nyilvános árverésen elfognak adatni.

Kikiáltási ár a fent kitett becsár.

Árverezni kivánók tartoznak a becsár 10 %-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni. Vevő köteles a vételárt három egyenlő részletben mégpedig az elsőt az árverés jogerőre emelkedésétől számitandó 30 nap alatt, a másodikat ugyanattól 60 nap alatt, a harmadikat ugyanattól 90 nap alatt, minden egyes részlet után az árverés napjától számitandó 6 % kamatokkal együtt az árverési feltételekben meghatározott helyen és módozatok szerint lefizetni. Ezen hirdetmény kibocsájtásával egyidejüleg a megállapitott árverési feltételek, a perlaki kir járásbiróság tkvi. osztályánál és M.-Király s Mura-Csány község előljáróságánál a hivatalos órák alatt megtekinthetők. 926 1—1

A kir. jbiróság, tkvi hivatala.

Perlakon, 1895. október hó 24 én.

A legjobb szin-szappan

a

SCHICHT-féle szappan

kulcs védjegygyel.

Uj találmány, patentirozott.

Tulajdonsága:

Igen jól kiszáritva, kitünően tisztit, a használatban legtakarékosabb.

Jótállás: tiszta s ártalmatlan a fehérnemü és a kezeknek.

Elárusitás:

Gráner Testvér uraknál

CSÁKTORNYÁN.

812 14 16

Ajándéktárgyak nagy választékban.

Legjobb szerkezetü svájczi zsebórák.

POLLÁK BERNÁT

óràs és ékszerész Csáktornyán,

Főter, az uj takarékpénztári épületben.

Ajánlja dusan felszerelt

SVÁJCZI ZSEBÓRA-,

arany,- ezüst- és chinai ezüst-áru

raktárát.

Ajándéktárgyak nagy választékban

olcsò árakért

Minden e szakmába vágó javitásokat jótállás mellett a legolcsóbban, lelkiismeretesen és gyorsan eszközlöm.

Olcsó árak mellett.

Fali ingaórák.

József főherczeg ő cs. és kir. fensége udvari szállitója.

Fülöp szász Coburg-Gothai herczeg ő kir. fensége szállitója.

Sürgönyczim: GOTTSCHLIG BUDAPEST. Telefon 57—86.

GOTTSCHLIG ÁGOSTON

thea-, rum- és cognac-nagykereskedő

BUDAPEST

Központi iroda: IV. ker., Váczi-utcza 4. szám.

RAKTÁRAK:

IV., Váczi-u. 6. sz. »a Mandarinhoz« a Városház-tér mellett.

VI., Andrássy-ut 23. sz. »Hong-Cong város-ához« a kir. opera átellenében.

IV. Egyetem-tér, Egyetem-utcza sarkán, a „Japán nőhöz"

KIVITELI PINCZÉK:

X. kerület, Kőbánya, Füzér-utcza 9. szám.

Bizományi raktár Csáktornyán:

Strahia Testvérek uraknál

Közvetlen behozatalu valódi chinai és orosz karaván-teák, Jamaica-, Braziliai- és Cuba-rumok, franczia cognacok, likörök a legfinomabb minőségben, eredeti csomagok és palaczkokban, eredeti árak mellett.

844 10—10

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Csodálatos a hatás

fehér, üde és rózsás arczbört kaphatni okvetlen a

Bergmann-fle liliomtej-szappan

Bergmann & Co.-tól Drezda—Tetschen.

naponkénti használata által.

Kapható, darabja 40 krért Csáktornyán

889 Gráner Testvéreknél. 10—15

Nyomatott Fischel Fülöp (Straus Sándor) gyorssajtóján Csáktornyán.

i statističko društvo vu Madridu, proizhadjajda od sedemnajst milijunah Španjolskih žitejah ima ih preko jedenast milijunah koji niti čitati ni pisatireznaju.

Život ljudski.

Na jedno ljeto vumre na vsem světu do 33 milijunah ljudih. Po tom vumira ih na dan 91,554, — vsaku vuru 3730, a vsako minutu 62, anda skorom na vsaki kucaj srca vumre po jedan čovek. Poprečno živi čovek 30 ljet. Fertalj ljudi vumre prvlje, nego navrši sedmo ljeto polovica ljudih vumre sa 17 ljetmi, ili još nekaj raneše. Od 10.000 ljudi samo jeden doživi 100 ljet, od 500 samo jeden 90, a od 100 samo jeden 60 ljet.

Pravdaši.

Nezdavnja je jeden gospon vu Berlinu dobil po pošti jednoga feniga, ter ga nije hotel primiti, ar je ne bila plačena poštarina od pet fenigov. Ov gospon je jeden krčmar, od nature već svadljivec i pravdaš, ter je opet potreboval od svoga protivnika jednoga feniga. Vezda su već narasli sudbeni stroški do 200 krunah, i to zbog jednoga feniga — koj je menje vrēden od naš ega krajcara — kaj ga on gospon ostal dužen krčmaru pri plačanju računa.

I naši bi nekoji medjimurčani znali povedati, kak su nastali silni fiškalski i sudbeni stroški, zaradi male kakve stvari (kak je na priliku bila pred nekojim vremenom ru Priloku velika pravda zbog male sekirice). Bolje se pomiriti i naravnati sa susedom, nego li se pravdati za kakvo god malu stvar.

Čudna navada.

Vu jednom malom selcu Dalmacije bila je navada, da je mladoženja po zdavanju svoju zaručnicu po zubih pljusnul i na to rekel: »Tak ti bude kad me razsrdiš", a za tim ju je kušnul i rekel: „A tak pak ti bude, dok budeš dobra."

Jedna devojka iz primorja bila je tak srećna, da je pošla zamuž za jednog dečka iz rečenog selca. Zdavanju je bilo obavljeno vu primorje, a mladoženja misleći, da je i tu takova navada, lupil je po zdavanju svoju mladu ženu po zubih, a ova začudjena na tom čudnom baratanju svojega mladoženje, stupila je jeden koračaj nazad i povrnula mu kaj je igda mogla jako pljusku govoreći: „Im sam ni ja né zmrznjena."

Od toga vremena prestala je ta navada pljuskanja taki po zdavanju, nego se rabi istom nekoliko tjednov kesneše po barometru ljubavi.

Kratke novosti.

Svim našim pošt. čitateljem želimo, srećo, mir i božji blagoslov na tem mladom letu! — †Láczkovich Tamás poljodelavec iz Turcsiscse, suradnik naših novin, koj je za puk medjimurski lēpe popevke pisal, vumrl je 28-ga decembra vu 49-tom l tu svoga života. Naj počiva vu miro! — Staiuauer András sv.-mártonski notarius so je vu Varašdu 24-ga decembra strelil. Občinski i drugi penezi su falili nesrećoog človeku.

Dobre žepne i stēne vure za fal cēnu moči dobiti pri Pollak Bernatu vuraru vu Čakovcu (Pijac, Šparkassa). Pri njem se uzimlju vure takaj za popravek za fal cēnu.

Gospon Miško.

Šala.

Napisal: Glád Ferencz.

Nekak već vu kesno jesen lani, poručil (pisal mu vu obče nije nigdar) je sin Miško vojemu otcu Andrašu Hapáku, da bu došel „na ferlap" na nekoliko dana, da vidi, kaj se dela domaj. Zbog toga nastalo je veliko veselje vu hiži Andraševoj. A kak i nebi! Miško mu je bil najstareši, a po tom i naj dragše dēte, jedini sin, a već ga nisu videli punih puncatih četiri ljet. Nije to šala né videti rodjenog svojega deteta četiri ljeta!

Bil je Miško vu Fiumi financijalni stražan, ili kak medjimurci vele »financ".

Ovaj dan, kad je Miško imal dimo prispeti, zbunila i nemirna postala vsa Andrašova hiža. Osobito Andrašova žena, a Miškova mati, Kata nije mogla nigdi mira najti: bežala je sim, bežala je tam, da pripravi da podspravi ono, samo da Miška kaj ljepše dočeka. Tu se pere, mete, kuha, peče, pripravlja se borme kak da je božič ili kak da bi došel vu hižu general. Ali je više nek i general, im je njezino dēte!

Starica je kak da bi se pomladila.

— Glej, glej, kak ti ona skače, šalil se je videći ženu kak zurno, sve pospravlja po hiži, kak kakva mlada devojka dvajstí ljet stara.

— Muči stari! odgovarjala je Kata, muči, pak se veseli, morti ti sin kaj donese, ako nikaj drugo, tak barem pipu i duhana.

— Hoče, neče, meni je vsejedno, samo nek on meni dojde zdrav i vesel: rekel je Andraš. Zame je dobra i ova lulica, koju sam si sam zmajstroval. Bar nije kvar, ako oj se kaj pripeti, kad ju ti pak vu zapeček hitiš. A i duhana naleti nevēk po koja lula. A ako nega duhana, ima dosti listja na višnji i kore na drēneku.

Na isti način veselile su se Miškove sestre, dvē devojke kak srne, a obedve već za zamuž. Njih je osobito veselilo, gda su pomislile, kak nje bu brat vlovil i nedelju žnjimi plesal, da bude milota pogledati. Juh! To bu nekaj! Vse svēt nas bu gledal!

Vsaki svoje misli, a već se i noć primeknula, a Miške još néga.

Već su se pobojali, da nebude niti došel. Vsi su bili kakti na ognju, a osobito puce. Vsaki čas koja bežala na put, da posluša, jeli se čuju kola. Ali česa néga—néga ga.

Stopram vu temnoj noći, kad su se već i zvézde bile razsipale po nebu a stara Kata počela se već i plakati, boje i se, jeli se nije Miški pripetilo; ali na jenkrat su začuli, da su kola pred hižom stala.

— Eto ga! vsi su na jenkrat zaviknuli.

Nisu znali, gdo bude prveši zagrlil Miška, koji je medtimtoga već bil skočil iz kola, pak se prešetal pred hižom, ar se je zdroncal pošteno cēli den na kolih.

Prvi ga poprijel otec. Mati, gda ga opazila, plakala se je od vesel a. Sestre pak, kak da bi se sramuvale iziti pred brata, stale su malo dalje, pak su gledalo brate.

— Im sestra, naš je Miško „oficir" a né „financ" rekla je jedna sestra drugoj i potegnula za rukav. Glej ima ófic rsku opravu, a i sablju ima, samo mu se nesvēti kak pri Ferki strica Marka. (Ov je Ferko bil sin njihovoga suseda Marka. Za onih prveš hdnevov iz kolal se je na lehkom pak je do tiral do oficira.)

Servus, sorvus, fater! vikal je Miško, hoteć se osloboditi od grlenja otcovoga. — Bigec? Gut? A?

— Vo is muter? A., muter, vas is dir? rekel je za tem, gda se je smeknul otcu, a videl je mater, kak se plače.

Srečna mati objimala je sina, pak ga počela gristi i kušuvati, mislil bi, da ga bu zadušila, plačeć i smejuć vu jeden mah.

— Vi sin vester? Šau, šau! Bigec klaine?

— Gledi ti mojega Miška! govoril je otec veselo gledeć sina, dok se grlil s materom i sestrami. Gdo bi rekel, da bu iz njega ovakov čovēk! Am pak naj bu, naj je i vu našem gaju izrasla drenova batina!

A da si ti njega, prijatelj videl, kad je četiri ljetmi odišel iz doma, borme, nebi poznal obrnul se je Andraš k foringašu, koji namētal sēno pred konje. Onda nije bil drugo šipek; tenek, slab, golobard, a glej ga vezda! A glej ga vezda! Jeder, širok, jaki zamustačil se, — ali borme je i mene prestigel!

— Pak kak je Miško? A? zapital je Miška, kad se je sa sestrami izkušuval:

A, a, kume, vteknul je svoju vu Andraševo reč foringaš, zahman ga pitaš, i nezna ti on horvatski. Od jutra pak evo do vezda nije zmenom niti reč pregovoril. Kaj češ, govoril ja njemu, a govoril mojemu ridjenu, vse jedno.

— Kaj? Oceril se Andraš na foringaša. Ej Miško, jeli čuješ, kaj veli ov tvoj kočijaš? obrnul se nato k Miški, misleći, da se kočijaš norca dela i šali.

— Vas? obrnul se Miško.

— Im evo ov kočijaš veli, da ti neznaš horvatski. Dajder mu reči, da laže.

— Niks kroatis! odrezal je Miška.

Kaaaj? nategnul se Andraš, zaškiljil; nagnul se k sinu, tobože da ga bolje čuje.

— Non kapišo! rekel je nato Miško i obrnol se.

— Oho, začudil se Andraš. To so veli toliko, koliko: Ja neznam, kaj govoriš. Jeborme je! Nisam ni ja zahman se klatil po Italiji, a da nebi barem znal, kaj j to znamenuje.

— Ali to nemre biti! Vi obedve lažete, hočete, dogovorili ste se, da se malo s nami našalite.

Nikak se Andrašu ne da verovati.

— E pak dobro, veruj, ako hoćeš, a ko nećeš, eto ti sina, pak govori žnjim, oceril se kočijaš, kaj mu Andraš neče verovati.

Andraš počme opet, da govori sa sinom, ali sini samo je skretai rameni: nerszme, pak kaj češ mu.

— O vraže, vu svoj selo! naljuti se napokon Andraš. Pak veli kaj se nebi čovēk ljutil. Moj sinko, zakolji se noćtosu! Kaj bi istom od tebe bilo da si se potucal, kud sam se ja potucal, pak poglej mene, nisem ni jedne svoje rēči zaboravil. No to bude ljepo, došel je sin dimo, a nezna govorti, spominati se sa svojimi roditelji. E, brate, onda nisi s takim računom trebal ni dimo dojti.

Mati medtimtoga opet je vudrila na plač, a pucam nikak nije išlo vu glavu to, da bi gdo mogel svoj jezik zaboraviti.

Keliko su se veselili njegvomu dohodku, pak glej vezda!

— To ti je isto kak da imaš Nemca vu hiži: sede si poleg tebe, a niti kaj zamrmra, niti govori; to njemu govori, govori kameni! govoril je Andraš vu srditosti. Vu ostalom ja nemarám. Žena, eto ti sina, pak delaj žnjim, kaj hoćeš. Ju se ne em mēšati vu vaše posle. Prijatelj, hajde ti zmenom, pak budemo nekaj calabrknuli; znam, da si gladen. A on, kak mu je volja. Rekel je to Andraš kočijašu, a ov pak je komaj čekal.

(Drugi put dalje.)

ODGOVORNI UREDNIK
MARGITAI JOZSEF
Glavni surednik
GLÁD FERENCZ